

העם

קשר בית המיקדש

הלמוט קול יכול היה לומר למארחו: טול קורה מבין עיניך?

הקאנצלר בא ונסע. הוא עורר את התגובות השיגרתיות. אנשי ציבור השמיעו את ההתבטאויות השיגרתיות. בציבור התנהלו הוויכוחים השיגרתיים (ראה הנדון).

הדברים לא עוררו התרגשות אמיתית. זוהי בעיה של זמן. כאשר ביקר בארץ קורמו של הלמוט קול, וילי בראנר, היו הדברים שונים. בראנר היה בן דורו של הרייך השלישי. הוא לחם בו בפועל, כמגהר גרמני בנורווגיה. ואילו קול כבר שייך לדור שגדל אחרי חורבן מיטטרו של ארולף היטלר. הוא היה נער כאשר הסתיימה מילחמת העולם השנייה. אין לו אחריות אישית לוועות, והוא מייצג את גרמניה שלאחר מכן.

הוא יכול היה לומר: טול קורה מבין עיניך.

כי בשעת התנהלה של קול אירע דבר בישראל, המוכיח כי סכנת הפאשיזם אינה נחלת עם אחד וארץ אחת בלבד. סיגור צפוני. בהרבה התגלתה חוליה של אירגון טרור, שביקשה להפציה את המקומות הקדושים לאיסלאם. רק כנס נמנע אסון מהירי. הדבר היה צפוני. לפני שלושה שבועות בלבד חשף העולם הזה (11.1.84) את "קשר בית המיקדש". קיומה של תנועה רחבה, ששוכן אינה תופעת שוליים. מטרתה היא להשמד את קודש יהואיסלאם ולהחזיר את

הרהיבת ליריים יהודיות, כדי שיקום בו בית המיקדש ויעלו בו קורבנות וזבחים.

אילו ביצעו אנשי הטרור השבוע את ממשם, והיתה מתחוללת דראמה באתר שהוא אולי הרגיש ביותר בעולם כולו. לא יכלה ממשלת ישראל לטעון כי אין לה יד בדבר. כי הסכנה נרקמת כמעט בגלוי מזה זמן רב, ועד כה נחלו זרועות הביטחון כישלון מחפיר ומוזר במאמציהן לחשוף את המחותרת ולהסל אותה. כמו כמעט כל הפיגועים של יהודים בערבים, גם הפיגועים בהר הבית נותרו בלתי מופיעים, מלבד המיקרים שבהם פעלו מטורפים יחידים.

אם יימשך מצב זה, אין זו אלא שאלה של זמן עד שפיגוע אחד יצליח, וירעיף את העולם כולו.

מיפלגות

הפלייה נגד הפלייה

המילחמה באסלייה התחילה בהפליית הלוחמים עצמם

על הבימה התנהלה הכל כשורה: 20 נואמים קמו בזה אחר זה וגיננו בעברית ובערבית את הגזענות, המונעת מתושבים ערביים של נצרת לעבור לדירות ריקות ומתפנות בנצרת עילית. חברייכנסת, עסקנים ואנשי רוח דרשו פה אחד לחוקק חוק נגד הגזענות.

אולם מאות המתכנסים כביט הקולנוע בנצרת ידעו, כי הדברים היפים על הבימה אינם תואמים כל כך את המציאות שאחרי הקלעים. זה היה פארארוכס: הכינוס, שאורגן כדי להילחם באפלייה, היה מבוסס כולו על הפלייה.

"זנבות ציוניים". הדבר נובע מאופייה המיוחד של מארגנת הכינוס:

רק"ח, המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

רק"ח היא המפלגה היחידה בארץ הפועלת ברוזמנית וכמלאו המרץ במיגור היהודי ובמיגור הערבי גם יחד. אמנם, כ-90% מבחוריה הם ערבים, אך היא מייחסת חשיבות רבה לפעולתה ברחוב היהודי דווקא.

אולם בשני המיגורים יש לרק"ח אינטרסים שונים לגמרי.

ברחוב היהודי מבקשת רק"ח לצאת מן הבידוד הבלתי רצוי, שבו היא נתונה מאז קום המדינה. מדי פעם היא מוצאת לה שותפים, אך אלה נעלמים כעבור זמנמה מן הבימה, אולי בגלל שותפות זו. נשיקה של רק"ח היא נשיקת מוות פוליטית ברחוב היהודי,



הכנסת

נעדרים

מה קורה לחברי הפרלמנטים הנעדרים מן הישיבות של המליאה הוועדת?

שירותי המידע של ספריית הכנסת נוהגים להוציא, מעת לעת, רפי מידע מאלפים ומעניינים ביותר. השבוע, על רקע ביקורת ציבורית גוברת נגד חברי הכנסת המזניחים את חובתם כלפי הבחורים, החליטה הספרייה להוציא רף משוכפל הנושא את הכותרת התמימה, אך הטעונה, "חובת ההשתתפות של חברי הפרלמנט בישיבות מליאת הבית הבחורים". היה בכך יותר מרמז עבה כלפי הח"כים. שלמרב הצער אף אינם מצליחים די צורך את השירותים המעולים בספרייה.

וכך נוהגים הפרלמנטים כלפי נעדרים:

- **ארצות הברית** (בית הנבחרים — 163 ישיבות בשנה בשמוצע, 766 שעות; סנאט — 183 ישיבות, 1146 שעות): הקונגרס מנכה לנעדרים את החלק היחסי ממשכורתם.
- **מערב גרמניה** (62 ישיבות — 313 שעות): קיימת חובת נוכחות ורדף נוכחות. העדרות של יותר משבוע תביא לניכוי 10 אחוז מרמי אש"ל.
- **צרפת** (149 ישיבות — 510 שעות): קיימת חובת השתתפות. ציר שנעדר משלים ההצבעות יפסיד רבע ממשכורתו. הקנס יוכל אם ייעדר במשך תקופה ממושכת יותר. ציר שייעדר משליש משיבות הוועדה שבה הוא חבר, יפסיד אף הוא רבע ממשכורתו, ירחק מהוועדה לשנה, ויאסר עליו לכתן בוועדה אחרת כלשהי.
- **בלגיה** (79 ישיבות — 307 שעות): הציר חייב להודיע מראש ליו"ר הבית על העדרות. היו"ר מפרסם, לעיתים מזומנות, את רשימת הנוכחים והנעדרים, תוך ציון סיבת ההעדרות בכל מיקרה.
- **שוודיה** (123 ישיבות — 504 שעות): הציר חייב להודיע מראש על העדרות. רק מוסדות הבית יכולים לאשר העדרות העולה על שמונה ימים. קיימת רשימה קבועה של צירים שהורשו להיעדר.
- **אוסטריה** (39 ישיבות — 356 שעות): קיימת חובת נוכחות. על העדרות של פחות מחודש אין עונשים. מציר הנעדר יותר מחודש פשוט לוקחים את המנטר. כפתיחת הישיבה קורא היו"ר את רשימת הנעדרים, ואת הסיבות לכך.
- **קנדה** (171 ישיבות — 942 שעות): סעיף 5 בתקנון קובע חובת נוכחות. קיים סעיף המורה על קנס של 120 דולר ליום על ציר הנעדר (המשך בעמוד 9)

בעיקר בגלל התייצבותה המוחלטת של רק"ח מאחרי המדיניות הסובייטית כלפי היהודים.

ברחוב הערבי המצב הפוך. רק"ח היא השליטה בכיפה, והיא מתנגדת בכוח לחידת כל גורם שהוא, העלול להתחרות בה. כאשר קם כוח ערבי חדש, היא משמיצה אותו ומחשידה אותו כיציר השב"כ. כאשר חודר כוח יהודי, היא משמיצה אותו כזנב ציוני. אם ההשמצות אינן עוזרות, אין רק"ח בחולת גם באיומים באלמות ואף בשימוש בכוח הדורע.

לשבת, לא לדבר. כאשר החליטו אנשי רק"ח בנצרת, כי המאורעות בנצרת-עילית יוצרים רכי נוח להקמתה של תנועה ציבורית רחבה נגד הגזענות, בלטה כפילות זו שוב.

ברחוב היהודי עשתה רק"ח מאמץ גדול כדי לקרב גופים ציוניים, שמעולם לא נתנו יד לרק"ח. שולמית אלוני, המבקשת לרכוש בסיס ערבי לתנועתה הקטנה, נענתה להזמנה, יחד עם מפ"ם, שמצבה ברחוב הערבי קשה. גם חבריה הכנסת הערביים של המערך לא העזו להיעדר. כך הצליחה רק"ח, בפעם הראשונה אחרי זמן רב, לשבת על בימה אחת עם נציגי המערך. גם פעילים של שלום עכשוו הצטרפו ליוזמה. הטלוויזיה הראתה את עוזי כורשטיין יושב ליד שולמית אלוני ונתן יונתן.

כל זה היה מבוסס על מצב הפוך ברחוב הערבי: רק"ח התנגדה בתוקף לשתף ביוזמה אף גורם ערבי אחד שאינו מקובל עליה. בעוד שהיא עצמה הופיעה בוועד היוום בשמות שונים (יש לרק"ח ולגורויה עשרות שמות שונים של אירגוני רחוקות), היא התנגדה באופן מוחלט לשיתוף גורם ערבי חשוב ביותר: התנועה הפרוגרסיבית, שפרשה מרק"ח, ושוכחה כמעט ברבע הקולות בבחירות האחרונות לעיריית נצרת.

מיפלגת אלטרנטיבה החדשה, שיש לה מעמד מוסרי חשוב ברחוב הערבי אחרי פגישת ראשיה עם יאסר ערפאת, הוריעה מייד שלא תשתתף ביוזמה, אם יחרם גורם ערבי או יהודי כלשהו.

החלה התרוצצות. רק"ח הוריעה כי היא מסכימה שנציגי הפרוגרסיבים יישבו על הבימה, בתנאי שלא ידברו. כשזה לא התקבל נמצאה אשה שהיא "קרובה" לפרוגרסיבים, והוצע לה לדבר — בתנאי שלא תזדהה כפרוגרסיבית. גם הצעה זו נדחתה.

התוצאה: נשבת התקיים הכינוס בנצרת, כשהפרוגרסיבים ואלטרנטיבה בלטו בהעדרם לא פחות משבולטו אנשי רק"ח והמערך בנכוחותם. המילחמה באפלייה גרמה, קודם כל, להפלייה בין הלוחמים.

זה מצחיק לאללה!

עצירים כורעים, שהפכו הלצה עגומה מאוד בשטחים הכבושים. התיאור הרישמי אינו משכנע. יתר מזה: הוא מסריח. הוא בלתי רצוי על פניו. פשוט לא יתכן כי נער יסכן את חייו של אנשי סיוור מושבים, אחרי שירו פצצות גז וירו באוויר וברגליים. שהרי אילו היה תיאור זה נכון, צריך היה הנער להיות כעל אומץ לב על-אנושי.

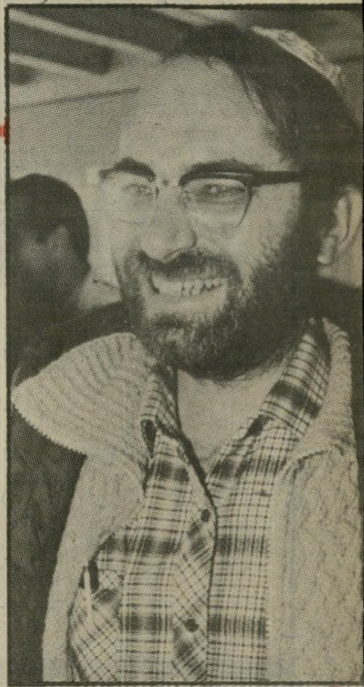
— וככל נאשם במדינה דמוקרטית, מותר להם לטעון כך ולנסות לשכנע בכך את השופטים. אך גם מי שנאשם בטעות ברצח ילדה, אינו יכול לראות בכך בדיחה. כי במרכז המישפט מצוי קבר של ילדה קטנה, חפה מכל פשע, שנורתה על-ידי רוצח נתעב כרם קר. מי שמסוגל לראות בכך בדיחה — יש לו חושיהמור מיוחד מאורמאור.



נאשם סיגל ואשתו — זוהי בדיחת השנה!

הוא נקבר באישור לילה, בנוכחות קומץ בנימישפחתו, כמיצוה המושל הצבאי. אין להניח שתערך חקירה רצינית. כפי שאמר לא מכבר מפקד מישמר הגבול, כשידור בטלוויזיה, כאשר נשאל על מיקרהרצח רומה: המפקד צריך להאמין לקצינים שלו. ואם אלה אומרים שהכל בסדר, אז הכל בסדר.

בגנבים בלילה. קשה לדעת איזה חושיהמור היה לאנשי מישמר הגבול, אשר ירו והרגו השבוע נער ערבי, גם זאת בשכם. לפי התיאור הרישמי, השתתף הנער בהפגנה. אנשי מישמרהגבול ירו במפגנים רימוניגזא. אחר כך ירו בגלגלים. מן היריות נהרג הנער — אחד מאותם "צעירים מעופפים" או



נאשם הרנוי — כאשר נהרגת ילדה בת 10

נאשם יוסף הרנוי צחק בכל פה. הנאשם אפריים סיגל צחק מאוזן עד אוזן.

כאשר הופיעו בבית המישפט, אפשר היה לחשוב שהם השתתפו בבדיחה הגדולה ביותר של השנה. מה היתה הבדיחה?

אם להאמין לתובע: רציחתה כרם קר של ילדה ערביה סטנה, בת 11, אשר ישיבה על שקיקמה במאפיה של אביה, כאשר הרנוי ירה והרג אותה. ואילו סיגל, הצוחק השני, חיפה עליו, ניסה לטשטש את העקבות ולהריח עדים לבל יעידו אמת. חושיהמור שכזה. יתכן כי הצחוק שהיה שפור על פני שני הנאשמים אמר יותר מאלף ערויות. השניים טוענים שהם חפים מפשע